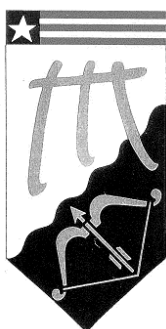

MARTTISTEN SUKUSEURA RY

Sihteeri Jouko K Marttinen
Autiosuontie 22,
41160 Tikkakoski
040-594 6374
jouko.marttinen@luukku.com

<http://www.hirvensalmi.fi/>

Hyvät sukuseuralaiset !

On jälleen koittanut kevät ja se toivottavasti antaa kaikille intoa osallistua erilaisiin vapaa-ajan toimintoihin. Meitä Marttisen sukuseuran jäseniä kiinnostaa tietysti millaisen ohjelman hallitus on järjestämässä kesätapaamisemme Hirvensalmen Kissakoskelle 7.7.2013. Tästä on tarkemmin kuvaus tässä jäsenkirjeessä myöhemmin. Ohjelmassa on mm. kuvaukset USA:n ja Udmurtian matkoista 2012 sekä 25-vuotis juhlapuhe, jonka pitää pitkäaikainen toimijamme arkkitehti Isto Pihkala.

Kuluneiden toimintavuosiemme aikana olemme kokoontuneet joka toinen vuosi vuosikokouksiimme lähinnä Savon maisemissa. Väli vuosina on ollut sukutapaaminen vähän laajemmissa merkeissä. Sukutapaamisia on ollut myös erilaisten ryhmämatkojen merkeissä. Jäsenistö on vakiintunut noin 300 henkeen, mutta sen kasvattamiseen haetaan edelleen keinoja. Sukuseuralla on ollut 12 hallitusta ja niissä puheenjohtajina: Jaakko Marttinen, Kuopio (Esimies 1988-1995), Seppo Posti, Lappeenranta (1996-1997), Jouko Marttinen, Helsinki (1998-2005), Tarja Sinkko, Lappeenranta (2006-2009), ja Risto Marttinen, Helsinki (2010-edelleen). Tämän kesän tapaamisessamme on lisäksi näytillä aineistoa menneiltä 25 toimintavuodelta.

Karjalan matkamme peruuntui vähäisen osanottajamäärän vuoksi. Tuntuu haasteelliselta saada kasaan noin neljäkymmenen hengen osallistujia joukko, joka koostuu jäsenistöstä ympäri Suomea. Siksi hallitus on tutkimassa mahdollisuutta järjestää yhteinen matka jonkun toisen sukuseuran tai yhteistyötoimijan kanssa kesälle 2014.

Syksyllä 14.9.2013 olemme järjestämässä seminaaria DNA-projektimme tiimoilta. Pekka Haikkala esittelee projektia ja tulkitsee saatuja tuloksia. Testeihin osallistuneita toivotaan paikalle. Asiasta kiinnostuneet ottakaa yhteys Pekka Haikkalaan.

Kotisivujamme on ajanmukaistettu ja sieltä löydätte ajankohtaisia asioita ja tietysti perinteiset tarinat. Siellä julkaistaan myös jäsenistön kirjoituksia ja muistelmia kunhan niitä on toimitettu. Kannustaisin jäsenistöä keräämään sukunsa iäkkäiltä henkilöiltä muistitietoja ja tallentavan niitä sukuseuramme kotisivuille.

Hallitus on myös päättänyt 2014 osallistua valtakunnallisille sukututkimuspäiville. Seuralla on ohjelmistot sukujen uusien jäsenten tallentamiseen eli täydentämään sukukirjojen taulukoita tulevaisuutta varten. Myös havaitut puutteet ja mahdolliset korjaukset tallennetaan järjestelmään. Oletko hankkinut sukukirjamme ? Siitä on helppo seurata sukusi jakautumista vuosisatoja sitten syntyneestä esi-isästä.

Rautalammille ollaan hakemassa paikkaa John Mortonin patsaalle. Sukuseura on kutsuttuna mukana hankkeessa ja seuraa tilanteen kehittymistä.

Toivotaan kaunista kesää ja tervetuloa suurella joukolla Kissankoskella heinäkuun seitsemäs päivä!

Hyvää loppukevättä toivottaa,

Risto Marttinen

Kissakoski ja Hirvensalmi

Sukupäiväämme vietetään parhaaseen keskikesän aikaan sukumme sydänmailla kauniin Hirvensalmen Kissakoskella 7.7.2013, jossa on saman viikonlopun aikana myös Hirvensalmen Tervaleppäjuhlat.

Kannattaa näin ollen yhdistää nämä tapahtumat ja suunnitella kesälomaviikonloppu Hirvensalmelle.

Sukupäivän ohjelma on seuraava:

*09:00 – 10:00 Ilmoittautuminen ja aamukahvi Ravintola Kissakoski
10:00 -10:15 Avaus
10:15 – 10:20 Musiikkia
10:20 – 11:10 USA matka esitelmä (Jorma Tiihonen)
11:10 – 11:30 Udmurtian matkan muistelua (Jouko Marttinen)
11:30 – 12:00 Juhlapuhe Sukuseura 25 v (Isto Pihkala)
12:00 – 13:00 Lounas
13:00 – 15:00*

Tempauksen näytelmäpiirin esittämä sketsipotpuri ja opastettu kierros Kissakosken tehtaan alueella ja lähiympäristössä (Hirvensalmen matkailuoppaat)

Iltapäiväkahvi klo 15:00 sukupäivien päätteeksi

*Sukupäivän osallistumismaksu on **25 Eur/henkilö**. Alle 15-vuotiaat lapset ilmaiseksi vanhempien mukana.*

*Ilmoittautumiset **14.06.2013** mennessä sihteerille jouko.marttinen@luukku.com tai puh. 040 594 6374 .*

Perinteisiin arpajaisiin toivotaan taas osallistujilta lahjoituksena arpajaisvoittoja. Niitä voi toki lähettää johtokunnan kautta paikalle vietäväksi, jos on estynyt osallistumaan.

Majoitusta Hirvensalmelta kannattaa tiedustella ajoissa vaikkapa kunnan sivuilla olevien matkailuyritysten kautta <http://www.hirvensalmi.fi/> tai Hirvensalmen kunnan matkailuneuvonnasta puh. (015) 727 111 kesäisin Rantamakasiinista puh. 050 362 4334 avoinna klo 10-20.

Marttisten tarinoita

Olemme etsineet arkistojen kätköistä ikään kuin malliksi näitä Marttisten tarinoita, joita sukuseura mielellään kokoaisi ja tallentaisi tällä tavoin sukutietoa jälkipolville. Eli jos mielessänne vaan on sattumus tapahtuma tai laajempikin kokonaisuus joka tekisi mieli tallentaa, ei muuta kuin kirjoittamaan ja lähettää tarinanne sukuseuralle sihteerin tai kenen tahansa hallituksen jäsenen välityksellä. Tähän jäsenkirjeeseen löytyi yksi aikanaan sukukirjaa varten lähetetty tarina, joka ei kuitenkaan itse kirjaan ehtinyt.

Sylvi Liias (o.s. Marttinen) muistelee lapsuuttaan Hirvensalmen Tenhuniemessä sodan varjossa

Synnyin Hilma ja Otto Marttisen toiseksi vanhimpana lapsena Hirvensalmen Tenhuniemessä vuonna 1932. Muistikuvani sotaa edeltävältä ajalta ovat aurinkoiset, mutta syksyllä 1939 kaikki muuttui. Kun talvisota tuolloin alkoi, talomme miehet, isäni ja hänen kolme veljeään, joutuivat lähtemään ”sinne jonnekin”. Kotiin jäivät äiti ja me neljä alle 10-vuotiasta lasta. Minä olin tuolloin 7-vuotias.

Lapsen näkökulmasta kaikki oli yhtä kaaosta: me lapset emme ymmärtäneet, miksi olosuhteet muuttuivat niin äkisti ankeiksi ja ahdistaviksi. Kaikkien henkilökohtaisten huolten lisäksi oli sopeuduttava siihen, että taloon majoitettiin vieraita ihmisiä, karjalaisia siirtolaisia. Samassa suuressa tuvassa olimme sekä omat että vieraat ihmiset. Jokaisella tilapäisellä asukilla oli oma enemmän tai vähemmän surullinen tarinansa, jonka murheellisuuden me lapsetkin tajusimme. Mieleeni on erityisesti jäänyt eräs pieni poika mummonsa kanssa. Pojan äiti oli jäänyt lemmiä ajamaan, eikä häneen saatu yhteyttä pojan ja mummon meillä oloaikana. Oli ahdistavaa seurata, miten huolissaan pikkupoika ja mummo olivat. Löysikö poika joskus äitinsä, sitä en tiedä. Huomaan aprikoivani asiaa joskus vielä nykyäänkin.

Talvikuukaudet matelivat, ja maaliskuun alussa kylän kauppias toi taloon pelätyn viestin: isä oli kaatunut. Se oli isku. Äiti ja me lapset olimme surun murtamia. Muistikuva isästäni häipyi kokonaan, eikä se ole vieläkään palannut, jota olen usein ihmetellyt. On sääli, etten muista isääni, sillä tiedän hänen olleen hyvä mies. Helmikuussa 1940 isäni kirjoitti äidille: ”Onko lapset ikävöiny isää. Koita lohdutella niitä ja hoitaa vaikka tiedän, että sulla on työtä ja hommaa paljon, mutta toivon Jumalalta voimia sulle, että jaksaisit kestää tämän kovan ajan”.

Isäni hautajaisista minulla sentään on muistikuvia: sankarivainajien arkkuja oli siunattavana useita samalla kertaa, emmekä päässeet lähellekään hautaa. Äiti joutui raivaamaan tiensä ihmisjoukon lävitse saadakseen omat kukkansa vietyä. Toiset hautajaiset järjestettiin pian, kuukauden kuluttua, ja tällöin haudattiin äidin isä.

Äidin elämä raskaan työn ja surujen kanssa oli epäinhimillisen kovaa, ja samalla tavoin kärsimme myös me lapset. Yritimme tehdä kaikenlaisia töitä auttaaksemme uupunutta äitiä. En ikinä unohda, miten vanha Liis-täti patisteli meitä töihin sanomalla, että äiti kuolee, jollemme auta tätä. Se oli pienille lapsille kauhistus.

Säännöllisesti saapuvat suru-uutiset sukulaismiesten ja muiden kylän miesten kuolemasta ja kotirintaman ihmisten kärsimykset masensivat myös meitä lapsia, eikä minun koulunkäynnistäni tullut mitään. Sotatalven aikana minun olisi pitänyt käydä ensimmäistä luokkaa, mutta olin liian ahdistunut kyetäkseen siihen. Muistan koulutovereiden kertoneen myöhemmin, että itkin paljon tuohon aikaan. Painajaisten lisäksi koin aivan konkreettisia kauhuelämyksiä: muistan eräänkin kerran, kun koulusta palatessani kuulin lentokoneen jyrynän. Se lensi aivan yläpuolelleni, ja minä itkin ja juoksin henkeni edestä peläten, että minut ammuttaisiin.

Sain ehdot laskennosta, minkä jälkeen äitini kävi puhumassa opettajan kanssa. Sovittiin, että olisin syksyn kotona töissä ja kävisin myöhemmin saman luokan uudelleen, kuten sitten teinkin.

Elämän ankeutta sota-aikana pahensi se, että kaikkesta oli puutetta: vaatteista, ruuasta ja lamppuöljystä, jota talossamme käytettiin valonlähteenä, sillä sähköjä ei siellä vielä ollut.

Kansanhuollosta valvottiin, kuinka paljon talouksissa saatiin käyttää lihaa ja muita vastaavia elintarvikkeita omaan kulutukseen ja kuinka paljon piti luovuttaa valtiolle muille jaettavaksi. Muistan kortit, joista kaupassa leikattiin irti kuponki sen varmistamiseksi, ettei kukaan saanut liikaa. Muistan myös paahdetuista rukiinjyvistä keitetyn korvikkeen, joka oli niin hirveän makuista, etten pystynyt sitä juomaan. En ole myöskään unohtanut kaupunkilaisrouvia, jotka tulivat kyselemään, olisiko meillä lihaa tai voita myytävänä, ja jotka suuttuivat, kun heille sanottiin, ettei ole. ”Kyllä teillä on, ette vain halua antaa”, sanoi yksi heistä katkeruutta äänessään.

Jatkosodan syttyessä talvisodasta kotiutuneet miehet joutuivat jälleen lähtemään, ja kylän kauppias tuntui olevan lakkaamatta liikkeellä. Tuttuja ja tuntemattomia, läheisiä ja vieraampia kaatui: nuorempi setäni kuoli, kuten myös äidin veli.

Sodan kestäessä äitini avioitui uudelleen isäni veljen kanssa, jolloin saimme isäpuolen ja sittemmin vielä kaksi siskoa lisää. Sota päättyi aikanaan ja elämä jatkui. Me lapset kasvoimme, kävimme koulua ja teimme töitä. Elämä palasi vähitellen tavanomaisiin uomiinsa. Sodan ja siihen liittyneiden kärsimysten muisto alkoi hellittää. Olen kiitollinen siitä, että olen aikuisiällä ja nyt vanhempana saanut elää rauhan aikaa ja viettää onnellista elämää enkä ole joutunut käymään läpi samaa kuin äitini: minun puolisoni, veljeni tai poikieni ei ole tarvinnut lähteä sotaan.

Olen saanut seurata sitä ihmeellistä ja uskomatonta kehitystä, jota kaikilla elämänaloilla maassamme on tapahtunut sodan varjossa vietetyn lapsuuteni jälkeen. Rukoilen ja toivon, ettei sotia enää olisi eikä ihmisten enää tarvitsisi kokea samanlaisia kärsimyksiä kuin minä ja läheiseni sodan aikana.

Kirjoittanut Sylvi Liias.

Kuvassa on 3.3.1940 kaatuneen Otto Marttisen leski Hilma Marttinen neljän orvoksi jääneen lapsensa kanssa. Kuvassa vasemmalla edessä Sylvi 7v, Hilikka 4v, Väinö 9v sekä takana Hilma sylissään Pentti 2v. Kuva on otettu kesällä 1940

Sihteerin terveiset

*Sukuseuran toiminnan elinehto on jäsenten vuosittainen jäsenmaksu. Jäsenmaksuja on tähän mennessä tullut yhteensä 179 maksuvelvolliselta jäseneltä (edellisvuonna samaan aikaan 186), mutta vielä puuttuisi 82. **Jos olet epävarma onko jäsenmaksu tullut maksettua, voit aina kysäistä sihteeriltä sähköpostilla jouko.marttinen@luukku.com tai puhelimella 040-5946374. Jäsenmaksuaktiivisuus on myös huolestuttavasti laskenut ja tuo muutaman vuoden takainen piristys jäsenmäärässä tuon mittavan kampanjan ansiosta alkaa olla jo sulanut pois.***

Jos ette ole huomanneet olemme perustaneet sukuseuran Amerikan matkan ymärille ryhmän Facebookin, ryhmän nimi on ”Marttinen sukua”, eli ei muuta kuin liittymään mukaan tuohon ryhmään kaikki facebookin käyttäjät.

Muistakaahan myös tarkastaa ja päivittää ilmoittamanne sähköpostiosoitteet, sillä suuri osa jäsenrekisterissä olevista sähköpostiosoitteista näyttää olevan ”vanhentuneita”.

Sukutuotteista

*Molempia sukukirjojammehan on edelleen saatavana vaikkapa nuoremmalle polvelle valmistujaislahjoiksi kevään koulujen päättäjäisiin; kumpikin osa a’ 50 eur ja yhdessä tilattuna **80 eur/paketti.***

*Lisäksi uusina myyntituotteina **isännänviiri 85 eur/kpl ja Riitta Heino: John Morton Suomalaiset juuret 20 eur/kpl. Isännänviiriä jäljellä ensimmäisestä erästä vain 2 kpl nopeimmille, jos kiinnostusta viiriin on niin kysykää ja tilataan uusi erä sukuseuralle, suuremmassa erät viirit kuitenkin tulevat edullisemmiksi kuin yksittäiskappaleina.***

*Myös pöytäviiriämme löytyy edullisella **25 Euron kappalehinnalla.***

Kaikkiin hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut.